

Dragi Mir!

Že skoraj sem te čutila v svojem objemu, ampak si se mi izmaknil. Zakaj? Želela sem se utrujeno zlekniti v tvoj objem, ti povedati vse, kar me teži, pa ne morem, ker te ni. V glavi mi nori hurikan, ki ga ne morem ustaviti, ker mi manjkaš ti, Mir. Lepo je sedeti v tišini in te poslušati, lepo je brezskrbno oditi iz šole in zajeti zrak v pljuča in pogledati proti modremu nebu. Ko si ti navzoč, čutim srečo. V meni je popolna harmonija, ob kateri slišim samo bitje svojega srca in moji možgani napletajo samo najlahkotnejše misli. Takrat se počutim kot peresce, ki ga nosi po ulici, in pustim, da mi veter meša moje misli in občutke. Lepo mi je, ko si z menoj, Mir!

Prosim te, da me ponovno obiščeš. Vsak dan je vse težje, ko nas obdaja ta zmešani čas. Ampak jaz se držim za rečni breg in ne pustim, da bi me tok reke odplavil. Pridi, ponudi mi roko in me potegni iz vrtinca tega norega časa. Že večkrat si me rešil, zakaj me ne bi še sedaj? Kaj se je spremenilo? Morda to, da sem starejša in da so se razmere okoli mene spremenile? Če je to razlog, potem nikoli ne želim odrasti. Želim nazaj v tisti brezskrbni čas, poln veselja in prijaznih ljudi.

Nenavadno je, saj ti prvič v življenju pišem. Res pa je, da se mi že kar nekaj časa izmikaš, a sem prepričana, da nisem edina, ki čuti tako. Zanima me, če bi se lahko nekako dogovorila, da bi bil večno ob meni? Je to sploh mogoče? Potrebujem le delček tebe, da bi ga lahko shranila v svojem srcu in z njim hodila brezskrbno po svetu. Naša življenja so prehitra in čas neizprosno beži mimo nas in zato ne najdemo načina, da bi se povezali s teboj. Potrebovala bi te sedaj in za vselej, a hkrati dobro vem, da to ni povsem mogoče. Zadnje čase velikokrat slišim: »Punca, ti pa res nimaš miru!« In res je tako! A zanima me, kako bi te vseeno lahko občutila. A je mogoče, da me že od rojstva spremljaš, pa tega ne občutim več, ker si zame samoumeven? Da, to bi lahko bilo.

Včasih se mi zdi, da te odrasli odganjajo na mesto, da bi te skušali privabiti. Že v zgodovini te niso znali ohranjati, sedaj pa se mi vse bolj zdi, da nam tisto malo tebe tudi vse bolj polzi med prsti. Pa ne mislim samo na vojne, nasilje, ampak tudi na nestrpnost in sovraštvo, ki sta vse bolj prisotna med nami. Kot da te ljudje več ne razumemo in se ti namenoma izogibamo. Najbolj me prizadene, ko vidim, da bi te lahko imeli, a kaj ko ljudje nočejo ali ne znajo sprejemati kompromisov, ki bi morali biti temelj sveta. Bi lahko sploh živeli s teboj? Bistvo življenja je družba, družba pa temelji na sodelovanju, sodelovanje pa na kompromisih. Včasih se

vprašam, kaj nam je ljudem. Ti si najpomembnejši na svetu, ti si svet, a kaj ko smo ljudje slepi.

Živimo v deželi, ki bi lahko bil idealen kraj za tvoj razcvet in obstoj, a priznam, da sem o tem že začela dvomiti. Imamo vse. Samo potrpljenja in medsebojnega razumevanja nam manjka. Preprosto ne razumem in ne sprejemam nestrpnosti, ki je vse bolj prisotna med nami, Slovenci. Prepričana pa sem, da bi se te lahko zaslužili samo takrat, ko bi vsak posameznik najprej počistil svojo dušo in misli in bi pričeli sprejemati drugače misleče. Samo tako bi lahko začeli tvoriti harmonijo miru, ki ji nihče ne bi mogel do živega.

Dragi Mir, če bomo tako nadaljevali, se ti ne piše nič dobrega. Zate imam napisana dva konca. En je srečen in drugi žalosten. V srečnem koncu te vidim, da se vrneš med svojeglavo človeško vrsto in nam pomagaš urediti spore, ki nas pestijo. Žalosten konec pa boš doživel, če bomo še naprej nadaljevali s takim nedopustnim vedenjem kot do sedaj. Izgubili te bomo, in to za vedno! Žal pa se tega ljudje ne zavedamo dovolj.

Mir, kje si? Vrni se, prosim, spet med nas!

Tvoja Naja